

ἀγκασιούνα ἡ, Ἀπουλ. (Καλήμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μέσον πρὸς δημιουργίαν στενοχωριῶν μεγάλων: Ἐν εἴρισκε πλέον ἀγκασιούνα.

ἄγκαστα ἐπίρρ. Κάλυμν. Μεγίστ. ἄγκαστη Ἡπ. (Τσαμαντ.) ἐγαστέ Σάμ. ἔγκαστα Κάρπ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος ἔγαστα Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἔγασταν Λέσβ. ἐγκάσι Ἡπ. ἔγκας Ἡπ. ἐγκάς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *an-kasden*.

Ἐπίτηδες, ἐκ προθέσεως, παρὰ τὴν θέλησιν καὶ εἰς πεῖσμα τινος ἔνθ' ἄν.: Ἐγαστέ μου πῆγ' ἰκεῖ Σάμ. Ἐπῆγεν ἔγκαστα Κύθηρ. Αὐτὰ τὰ κάμνει ἔγαστα Ζαγόρ. Ἐγκαστα τό 'καμε καὶ μοῦ 'κοψε τὸ δέντρο μου Χίος Αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι ἔγαστα Ζαγόρ. Ἡρτεν ἄγκαστα τὸ 'ἔδερεν με Κύπρ. Ἀγκαστα σὲ τό 'πα Μεγίστ. Πῆγε ἄγκαστα νῦν τὸν ἀνταμώση Βούρβουρ. Πβ. *κάστελα*.

ἀγκειάζω ἀμάρτ. ἀγειάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγκειος.

1) Συνήθως ἀπρὸς. ἀπανεμίζει ἐν σκέπη πνευμάτων καὶ ὑετοῦ: Ἐδῶ, ποῦ καθόμαστε, ἀγειάζει καὶ νὰ μὴν τὸ κουνήσωμε ἀπόπαι. Τὸ μέρος λιγάκι ἀγειάζει. 2) Προσωπ. προφυλάττομαι ἀπὸ ἀνέμου ἢ βροχῆς, σκέπομαι: Ἀγειάξαμε ἐκεῖ 'ς ἓνα βάτο καὶ γλντώσαμε τὴ βροχή.

Πβ. ἀπαγκειάζω.

ἀγκειανεμίζω ἀμάρτ. ἀντζανεμίζω Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγκειάνεμος.

1) Ἀπρὸς. ὑπάρχει σκέπη πνευμάτων, δὲν φυσᾷ, δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἔνθ' ἄν.: Νὰ καθίσωμε παδὰ ποῦ ἀντζανεμίζει Κονίστρ. 2) Προσωπ. προφυλάττομαι ἀπὸ ἀνέμου ἢ βροχῆς, σκέπομαι Εὐβ. (Κύμ.): Τὸ σπῖτι μου ἀντζανεμίζει.

ἀγκειάνεμος ὁ, ἀμάρτ. ἀντζάνεμος Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγκειος καὶ τοῦ οὐς. ἄνεμος.

Τόπος ἐν σκέπη ἀνέμου, ὑπήνεμος: Νὰ καθίσωμεν παδὰ ποῦ εἶναι ἀντζάνεμος. Κάθισε 'ς τὸν ἀντζάνεμο.

ἄγκειος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγειος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄγκειος. Πβ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. ἀρχ. 5 (1918/20) 163 καὶ ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 68 κέξ., ἔνθα ὑποστηρίζεται τὸ παρ' Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 8,16 (600^a 16) «ἤδη γὰρ ὠμμέναι πολλαὶ χελιδόνες εἰσὶν ἐν ἀγγείοις (γρ. ἀγκείοις) ἐψιλωμέναι πάμπαν».

Ὑπήνεμος, ἐν σκέπη πνευμάτων: Ἀγειο μέρος. Κάτσε 'δῶ ποῦ εἶναι ἄγειο. Πβ. ἀπάγκειος.

ἀγκελόνια ἡ, Κέρκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λυκίσκος τὸ ζυθοβότανον (*humulus lupulus*). Συνών. *ζυθόχορτο, χούμελη*. [**]

ἀγκιὰ ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πβ. καὶ Ἡσυχ. «ἄκα» τὸ ὄξυ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος.

Ἡ κορυφή τοῦ δένδρου.

ἀγκίδα ἡ, ἀκίδα Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀκ-κίδα Σύμ. ἀκία Κάρπ. ἀτσιδα Λέσβ. Χίος ἀτσιδα Κύπρ. ἀτσιά Κάρπ. ἀτσιά Κύπρ. ἀγκίδα Ζάκ. Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Κόνιτσ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Κύθηρ. Κῶς Μακεδ. (Βελβ. Ζουπάν. Καστορ.) Μήλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) Χίος κ.ά. ἀγίδα Δαρδαν. Β.Εὐβ. Θεσσ. (Ἄρτ. Καρδίτσ.) Θράκ. (Κομοτ. Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Σάμ. Σαμοθρ. ἄγκιδα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἄγίδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀντζίδα Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Ἀμισ.) Τσακων. ἀγκίδα Βιθυν. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Νάξ. (Γαλανάδ.) ἡγκίδα Πόντ. (Ἀμισ.) ἀτζίδα Ἄνδρ. Πάρ. (Λεὺκ.) Σκῆρ. κ.ά. ἀτζήθρα Πελοπν. (Δημητσάν.) ὀντζία Χίος.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀκίς. Ὁ τύπ. ἀγκίδα ἤδη τὸν 16^{ον} αἰῶνα. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐρρίνου κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀγκίστρι, ἀγκύλη κτὼ. πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,139 καὶ 502. Διὰ τὸν τύπ. ἀγκίδα πβ. ἀσπίδα-ἀσπίθα. Ἐν τῷ ἀτζήθρα ὑπεισηλθὲν ἡ κατάλ. -ήθρα, πβ. *μεγκον-νίδα-μεγκοννήθρα*.

1) Λεπτὸν καὶ ὀξύ βελονοειδὲς τεμάχιον ἀποσπώμενον ἀπὸ σανίδος ἢ ἄλλου ξύλου κοιν.: Μπῆκε μὲ ἀγκίδα 'ς τὸ χέρι μου κοιν. Θὰ σκιστῇ τὸ σανίδ' κὶ θὰ βγῇ οὐλ' ἀγκίδις Αἰτωλ. Μ' μπήχ'καν δὐὸ ἀγκίδις 'ς τὴ φτέρνα μ' (μπήχ'καν = μπήχτηκαν) αὐτόθ. Οὐλον ἀγκίδις μπαίν'νι 'ς τὰ πονδάρια σ', γι' αὐτὸ οὐλον ματών'νι αὐτόθ. Σέδ'κι μέσ' 'ς τοῦ νύχι μ' μὲν ἀγίδα Σαμοθρ. Εἶναι γεμᾶτο ἀτζίδες τὸ ξύλο Ἄνδρ. Μὲ ὀντζία μοῦ μπήγηκε Χίος. Ἐκεῖνι τὸ κάλι ἐγὶ γιομάκιον ἀντζίδε (ἐκεῖνο τὸ ξύλον εἶναι γεμᾶτον ἀγκίδες) Τσακων. Ἐμπάτσε τὸ δάτυλέ μι νία ἀντζίδα αὐτόθ. || Φρ. Ἀγκίδες καὶ κλωνιὰ δαδιά 'ς τὰ μάτια τῶν ὀχτρῶν μας (ἀρά) Ἡπ. Συνών. ἀγκύλα, σκλήθρα. || Μεταφ. α) Σκάνδαλον, διαβολή, ραδιουργία Κεφαλλ. κ.ά.: Ἐβαλες τὴν ἀγίδα σου γὰ νὰ μᾶς κάμης νὰ σκοτωθοῦμε Κεφαλλ. Ἐβαλ' ὁ διάβολος τὴν ἀγίδα του αὐτόθ. β) Χαρακτηριστικὸν παντὸς ἐνοχλοῦντος, ἐμποδίζοντος, ραδιουργοῦντος καὶ καθόλου ὑπούλου ἢ κακοποιοῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Καρδίτσ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κεφαλλ.: Τί μοῦ γίν'κεις ἀγίδα! Καρδίτσ. Γίν'κι ἀγκίδα Ζαγόρ. Τὸν ἔχω ἀγκίδα (εἶναι ἐχθρὸς μου) Ἡπ. γ) Πᾶν ὅ,τι κεντᾷ ἡθικῶς, οἷον στενοχωρία, ἔρως κττ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Κάτ' ἀγκίδα ἔχ' αὐτὸς κὶ οὐλον σ'ντρουχεῖτι (κάποιαν στενοχωρίαν ἢ ἔρωτα ἔχει καὶ ἀνησυχεῖ διαρκῶς) Αἰτωλ. Πβ. ἀρχ. Τιμόθ. ἀμφισβ. 2 «Ἐρως | ... ἢ φρενῶν ἀκίς», Ἀνθολ. Παλατ. 12,76 «πόθων ἀκίδας». δ) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν τεκτόνων, κοράσιον Ἡπ. (Δρόβιαν. Κόνιτσ.) Θράκ. (Διδυμότ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) ε) Ἡ μετὰ νόσον εὐπάθεια τοῦ ὁργανισμοῦ Πελοπν. (Λακων.): Τοῦ 'μεινε μὲ ἀγκίδα. ς) Ὀλίγον τι, μικρά τις ποσότης (δηλὸν ὅτι ἀπὸ τῆς σμικρότητος τῆς ἀκίδος) Κρήτ. Μακεδ. (Καστορ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ.: Ἰδα νερό δὲν ἔχομε Ἀπύρανθ. Μὴ πᾶς κ' ἔχεις νὰ μοῦ δώσης μὲ ἄγίδα μετὰξὶ ἐοντὸ δὲ χρώμα; (ἐοντὸ=αὐτὸ) αὐτόθ. Ἐπῆρα λίγο γρωμί καὶ μὲν ἀγκίδα τυρὶ καὶ πῆα νὰ μάσω ἐλαιὲς Παξ. 2) Ἰδίᾳ κατὰ πληθ., ξηρὰ τεμάχια ξύλου χρησιμεύοντα ὡς ἔναυσμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 3) Πᾶν ὄξυ καὶ αἰχμηρὸν Ζάκ. Κρήτ.: Ἐχει ἀγκίδες τὸ μαχαίρι (ὅταν δηλὸν ὅτι τὸ στόμα αὐτοῦ εἶναι διακεκομμένον) Ζάκ. 4) Τὸ σιδηροῦν ἀγκύλιον τοῦ ἀδρακτίου, ὁ κεκαμμένος ὀβελίσκος Σαλαμ. 5) Ἀκανθα καθόλου Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. κ.ά.: Ἀγκίδες ἔχουν τὰ βάτα Ζάκ. β) Αἱ ἀκανθαὶ τῶν περυγίων καὶ ὀστέων τοῦ ἰχθύος Κάρπ. 6) Παρωνυχίς Ἡπ.

(Ἀρτ.) Νάξ. (Γαλανάδ.) Παξ. Πελοπ. (Μεσσ.) 7) Τραῦμα ἢ στίγμα ἀπὸ κεντήσεως ἢ νύξεως Πελοπ. (Λακων.) 8) Τὸ στόμα, ἡ ἀκμή τῆς μαχαίρας Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. *κόψι*. Πβ. μεταγν. Ἀνθολ. Παλατ. 5,227 «ὀνύχων ἀκίδα» (ὀνύχων ἀκμήν). β) Καθόλου, αἱ ἀκμαὶ ξύλου, σανιδώματος Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): *Οἱ ἀτῶδες τοῦ ξύλου Κύπρ.* γ) Τοῦ ἄρτου τὰ ἄκρα, ἡ ἀκρωβελία Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.): *Ἀντὶ τὰ δώση τὴν ἀτῶσαν τοῦ παιδικιοῦ τοῦ ὅτι καλὰ τὰ δόγκια του, ἔδωκεν τὴν τοῦ γέροντος τοῦ ἔν' ἔδει δόγκια τὰ μασησὴν Κύπρ.* 9) Εἶδος σκληροῦ λίθου, ὅστις τριβεῖς παράγει ἀκίδας Χίος. Συνών. *ἀτσιδόπετρα*. 10) Σπινθήρες ξύλου, σιδήρου κττ. Ἡπ. (Δρόβιαν.) 11) Τὸ πτηνὸν ἢ ἀκανθὶς (*acanthis carduelis*) Πόντ. Ἀμυσ.) Πβ. *ἀγκίδι*.

ἀγκιδάκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀγκίδα*.

Μικρὰ ἀκίς.

ἀγκιδαράκι τό, ἀμάρτ. *Ἰδαράκι* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀγκίδα*.

Ὀλίγον τι, μικρά τις ποσότης: *Ἰδαράκι νερό δὲν ἔχομε.* *Ἰδαράκι παντὶ δὲν ἐπόμεινε ὅτι ἦτονε ἔξε πηγες (ἂν = καί).*

ἀγκιδεᾶ ἡ, Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκίδα*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *νύχι - νυχέα*.

Οἰονεὶ πληγὰ δι' ἀκίδος, διαβολή, ραδιουργία: *Βάζ' ἀγκιδεᾶς (καταρραδιουργεῖ).* Πβ. *ζιζάνιο, σπιουνεᾶ*.

ἀγκίδι τό, Ζάκ. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θράκ. (Βιζ.) Παξ. Πελοπ. Τσακων. — *Λεξ. Περίδ.* *ἀγκιδ' Μακεδ.* (Σιάτ. Σισάν.) *ἀγίδι* Κρήτ. *ἀτζίδι* Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀκίδιον*.

1) Πᾶν ὅξυ καὶ αἰχμηρόν, ἀκάνθης, ξύλου κττ., ἀκίς Ζάκ. Ἡπ. (Δρόβιαν.) κ. ἀ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀγκίδα* τοπων. Νάξ. || Μεταφ. α) Σκάνδαλον, διαβολή, πλεκτάνη, ραδιουργία Κρήτ. Πελοπ. κ. ἀ. — *Λεξ. Περίδ.* *Εἶχε κι αὐτὸς τ' ἀγκίδα του μέσα* *Λεξ. Περίδ.* *Ἡβαλε τ' ἀγίδι του Κρήτ. Δικά του ὅτι τ' ἀγίδα αὐτόθ.* β) Χαρακτηριστικὸν ραδιουργοῦντος *Λεξ. Περίδ.* *Αὐτὸς εἶναι κακὸ ἀγκίδι.* γ) Αἰτία κακοῦ τινος, ἀδυναμία, μειονέκτημα Τσακων.: *Ὁ γιατρὲ ἐρέτρε τὸ ἀγκίδι σι τοαὶ νὶ ἐγιατρεύε (ὁ ἱατρὸς εὔρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας του καὶ τὸν ἐθεράπευσε). Νὶ ἐπέκα τὸ ἀγκίδι σι τζ' ἐθυμοῦτρε (τοῦ εἶπα τὸ ἐλάττωμά του καὶ ὠργίσθη).* 2) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν τεκτόνων, κοράσιον Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.) Θράκ. (Βιζ.) 3) Ὀλίγον τι, μικρά τις ποσότης (δηλον ὅτι ἀπὸ τῆς σμικρότητος τῆς ἀκίδος) Κρήτ. Παξ.: *Σοῦ ὅδωκαν πολὺ τυρί; — Ὁχι καημένε, ἔν' ἀγκίδι Παξ.* *Ἐφάαμον κ' ἐμεῖς ἔν' ἀγκίδι κρέας μὴ φορὰ καὶ μᾶς ἐβγήκε ξινὸ αὐτόθ. Δὲν ἔχω ἀγίδι ξύλο ν' ἄρω τὴ φωθιά Κρήτ.* Συνών. *γουλεᾶ, ἔλεος, νυχέα, νύχι, στάλα.* 4) Ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀδρακτίου κεκαμμένος ὀβελίσκος Μέγαρ. Τσακων. Συνών. *ἀγκινάρι 3, ἀγκίρι 1.*

ἀγκιδίσμα τό, Ἡπ. (Τσαμαντ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. *ἀγκιδιάζω*.

Μικρὸν τεμάχιον ἐκ τοῦ σαβάνου, τὸ ὅποιον φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς ἐγκαινιάζων ναόν. Πβ. *ἀγκίδι 13* καὶ *ἀγκίδα 1.*

ἀγκιδούλλα ἡ, ἀμάρτ. *ἀγκ'δούλλα* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀγκίδα*.

1) Μικρὰ *ἀγκίδα*: *Ἐβγαλα νὰ ἀγκ'δούλλα, οὔπ' μῆκε ὅς τοὺ πονδάρι μ'.* 2) Μεταφ. τὸ νύσσον, τὸ ταράσσον ἠθικῶς: *Ἐεὶ ἀγκ'δούλλα (ἔρωτα, ζηλοτυπίαν κττ.)*

ἀγκιδῶμα τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀγκιδώνω*.

Νύξις, κέντρισις.

ἀγκιδώνω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. *ἀκιδῶ*.

Νύσσω, κεντρίζω.

ἀγκιδωτὸς ἐπίθ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ἀτῶιδωτὸς* Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *ἀκιδωτὸς*.

1) Ὁ ἔχων πολλὰς ἀκίδας Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Ὁ ἔχων ἀκρωβελίαν ἄρτος Κύπρ.: *Τὸ ψομὶν τοῦτον ἔν' ἀτῶιδωτὸν Κύπρ.* Πβ. *ἀγκίδα 8 γ.*

ἀγκινάρα ἡ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) *ἀγκινάρα* σύνθηθ. *ἀντζινάρα* Κάρπ. Τσακων. *ἀτζινάρα* Εὐβ. (Κορίστρ. Κύμ. κ. ἀ.) *τῶινάρα* Κύπρ. *ἐγκινάρα* Κωνπλ. *ἰγκινάρα* Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *κινάρα*. Τὸ ἔρρινον κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ *ἀγκίστρι*, *ἀγκύλη* κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2,139. Κατὰ τὸν ΑΒuturas ἐν Glotta 5 (1914) 189 τὸ *ἀγκινάρα* ἐκ τοῦ προθετ. α καὶ τοῦ **γκινάρα*. Τὸ *ἐγκινάρα* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Τουρκ. *enginar*.

1) Φυτόν ποῶδες, πολυετές, συνήθως ἀκανθόφυλλον, λαχανευόμενον, κινάρα ὁ σκόλυμος ἢ κοινὴ (*cynara scolymus*) τῆς τάξεως τῶν κιναρσοειδῶν (*cynareae*) ἐνθ' ἀν.: *Γύρου γύρου ἔχει ἀγκινάρες* Κίμωλ. *Μηδὲ θ' ἀνοίξουνε οἱ ἀγκινάρες ἐφ'εἰ αὐτόθ.* || Φρ. *Πατῶ ὅς τὴν ἀγκινάρα (σφάλλομαι, παθαίνω γκάφα)* Ζάκ. Κρήτ. || Παροιμ. *Ἀγκινάρα ὅς τὸ πατερό (ἐπὶ ἀλλοκότων καὶ ἀτόπων λόγων) ἀγν. τόπ.* Συνών. παροιμ. *κολοκύθια ὅς τὸ πατερό.* || Ἄσμ.

Τέσσερες Τρικωμίτισσες πάσιν εἰς τέσ τῶινάρες σούζουνται τῶαὶ λυτίζονται σὰν τέσ αὐτοσηνάρες

(*αὐτοσηνάρες* = λιβαδοπέρικες) Κύπρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπωνυμ. Ἀνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Σίφν. 2) Τὸ ἐδώδιμον ἄνθος τῆς κινάρας πτέρνις κοιν.: *Ἐχομεν καλὸν φαεῖν τῶινάρες, μεῖνε νὰ φάμεν* Κύπρ. || Παροιμ. *Ἐμεῖς ψωμὶ δὲν ἔχομε καὶ ἀγκινάρες θέλομε; (ἐπὶ τῶν στερουμένων πραγμάτων οὐσιωδῶν καὶ ζητούντων τὰ ἐπουσιώδη)* ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² σ. 78,180. 3) Γλυπτὸν κόσμημα, ὅμοιον πρὸς φύλλον τῆς κινάρας, ἀπείκασμα τῆς κινάρας ἐνιαχ.: *Φρούσια μὲ τὴν ἀγκινάρα (φρούσια = ὑποστηρίγματα ἐξώστου)* β) Τόρνενμα τῆς ὀροφῆς ὅμοιον μὲ φύλλα τῆς κινάρας Σάμ.

ἀγκιναράγκαθο τό, ἀμάρτ. *ἀγκιναράγκαθο* Πάρ. *ἀτζ'ναράγκαθο* Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀγκινάρα* καὶ *ἀγκάθι*.

Εἶδος φυτοῦ ἀκανθοφύλλου, ἴσως τὸ ἀρχ. *κύναρ*ος ἀκανθα.

